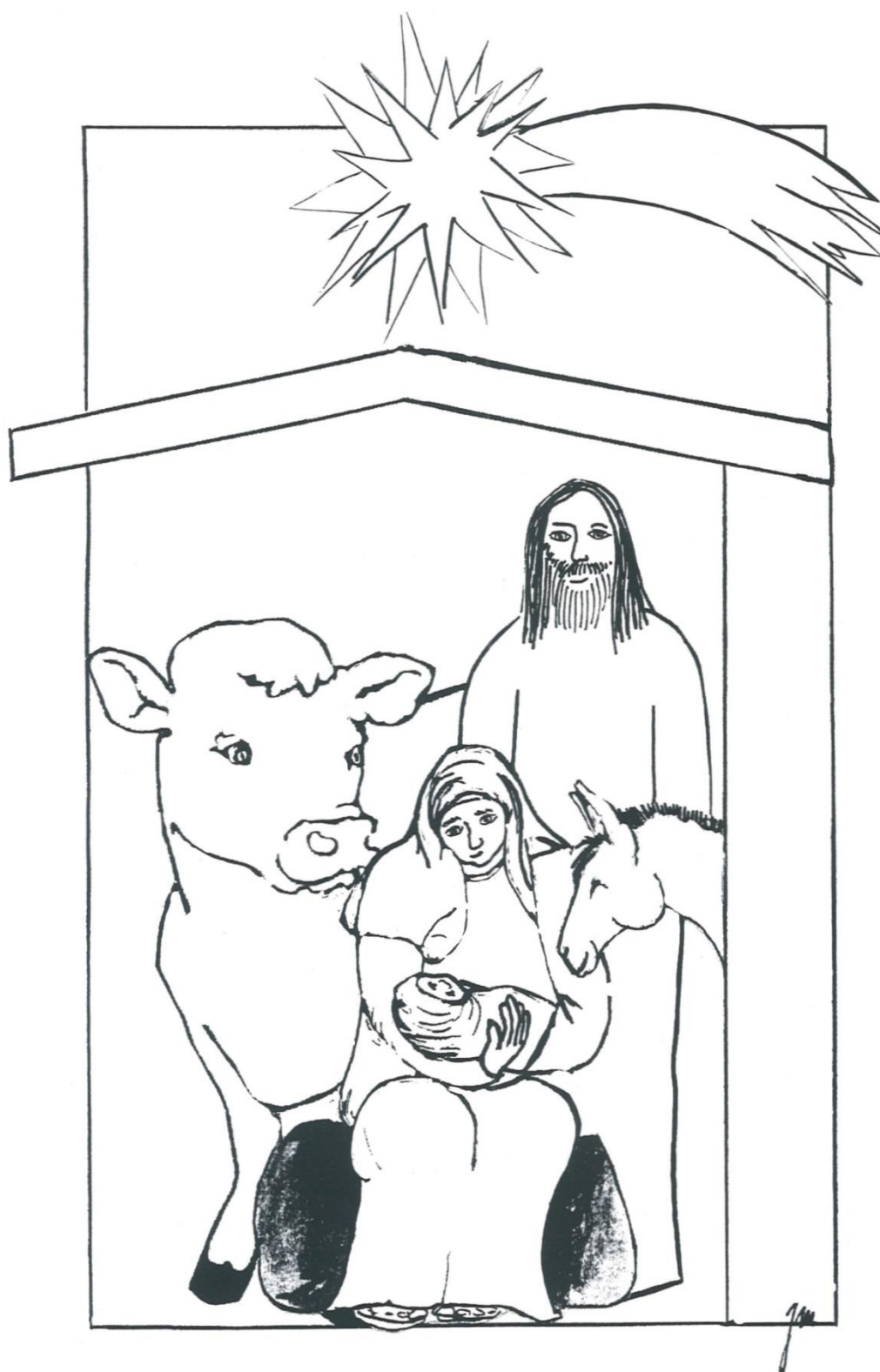




A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi.



A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi.

2. NEDĚLE PO NAROZENÍ PÁNĚ CYKLU A

Evangelium (Jan 1,1-18)

Na počátku bylo Slovo, a to Slovo bylo u Boha, a to Slovo byl Bůh. To bylo na počátku u Boha. Všechno povstalo skrze ně a bez něho nepovstalo nic, co jest. V něm byl život, a ten život byl světlem lidí. To světlo svítí v temnotě a temnota ho nepohltila. Byl člověk poslaný od Boha, jmenoval se Jan. Přišel jako svědek, aby svědčil o tom světle, aby všichni uvěřili skrze něho. On sám nebyl tím světlem, měl jen svědčit o tom světle. Bylo světlo pravé, které osvěcuje každého člověka; to přicházelo na svět. Na světě bylo, a svět povstal skrze ně, ale svět ho nepoznal. Do vlastního přišel, ale vlastní ho nepřijali. Všem, kdo ho přijali, dal moc stát se Božími dětmi, těm, kdo věří v jeho jméno, kdo se zrodili ne z krve, ani z vůle těla, ani z vůle muže, ale z Boha. A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Viděli jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy. Jan o něm vydával svědectví a volal: „To je ten, o kterém jsem řekl: 'Ten, který přijde po mně, má větší důstojnost, neboť byl dříve než já.'“ Všichni jsme dostali z jeho plnosti, a to milost za milostí. Neboť Zákon byl dán skrze Mojžíše, milost a pravda přišla skrze Ježíše Krista. Boha nikdo nikdy neviděl. Jednorozený Syn, který spočívá v náruči Otcově, ten o něm podal zprávu.

K POROZUMĚNÍ TEXTU

Na počátku bylo Slovo, a to Slovo bylo u Boha, a to Slovo byl Bůh. To bylo na počátku u Boha. Všechno povstalo skrze ně a bez něho nepovstalo nic, co jest. V něm byl život, a ten život byl světlem lidí. To světlo svítí v temnotě a temnota ho nepohltila. Úvod Janova evangelia odpovídá úvodním vyprávěním u Matouše a Lukáše, Jan však začíná předpozemským bytím „Slova“ u Boha. Současně tu vytváří teologickou základnu všech následujících kristologických výpovědí svého evangelia. Tento Prolog je tedy určitým „návodem k četbě“, který hned na počátku zjevuje čtenáři, kým je tento Ježíš ve své podstatě.

Byl člověk poslaný od Boha, jmenoval se Jan. Přišel jako svědek, aby svědčil o tom světle, aby všichni uvěřili skrze něho. On sám nebyl tím světlem, měl jen svědčit o tom světle. Bylo světlo pravé, které osvěcuje každého člověka; to přicházelo na svět. Na světě bylo, a svět povstal skrze ně, ale svět ho nepoznal. Do vlastního přišel, ale vlastní ho nepřijali. Všem, kdo ho přijali, dal moc stát se Božími dětmi, těm, kdo věří v jeho jméno, kdo se zrodili ne z krve, ani z vůle těla, ani z vůle muže, ale z Boha. A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi.

Ve Vtěleném viděli věřící „slávu jednorozeného Syna, kterou má od Otce“. Ježíšova vlastní podstata plyne z jeho jedinečného vztahu k jedinému Bohu. Slovo, které se stalo člověkem, bylo vždy u Boha a podstatou sám Bůh. Proto může zprostředkovat pravé a spolehlivé zjevení Boha a o Bohu. Velmi příbuzné jsou představy o božské Moudrosti, o níž se v knize Přísloví říká, že ji Bůh stvořil „před všemi časy“. Na tyto představy mohl evangelista navázat.

Janovi nejde o spekulace na téma „Slovo“, ale o zjevení, a tedy o spásu lidí. Rychle proto přechází k rozhodujícím pojmům život a světlo. Lze očekávat, že se lidé tomuto Světlu s ochotou otevřou, ale „svět ho nepoznal a jeho vlastní ho nepřijali“. „Vlastními“ je nejprve míněn Izrael, zastupuje však celé lidstvo. U některých ale Boží moc přece našla odezvu a oni mají jako Boží děti podíl na božském životě Slova. K těmto „Božím dětem“ patří ti, kteří v tomto hymnu svědčí o své zkušenosti a poznání, abychom i my uvěřili.

Viděli jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy. (...) Jednorozený Syn, který spočívá v náručí Otcově, ten o něm podal zprávu. Výchozím bodem hymnu není teologická spekulace o věčném bytí Slova, ale konkrétní zkušenost obce věřících, kterou učinila s Ježíšem. Protože se Bůh chtěl sdělit lidem srozumitelným způsobem, stal se člověkem. Evangelistu nezajímá, jak se to stalo. Vtělení je pro něj předpokladem pro zjevení Boží slávy. V tom se ukazuje základní zákon Božího sebezjevení, kterého se pro další svědectví o křesťanském poselství nemůžeme vzdát: Boží slovo k nám přichází vždy jen jako dějinné, vtělené Slovo, ne jako nadpozemská pravda stojící mimo oblast času. Vyžaduje to pak i jeho „vtělení“ do soudobého času a kultury.

SHRNUTÍ

Janův prolog navazuje na starozákonní teologii o moudrosti, kterou zároveň překonává: moudrost (Slovo) je zde zcela jasně osobou postavenou naroveň Bohu. Osoba Slova je Otcovým sebevyjádřením a sebedílením. Skrze Slovo Otec vstupoval do rozhovoru s člověkem už od stvoření světa. V tomto Božím sebedílení však vtělení představuje naprostý průlom: Bůh se setkává s člověkem tváří v tvář. Je tu dar plného setkání.

VÝZVA NA TÝDEN

Zamysleme se

Mladší:

Už jste někdy zažili hodně velkou tmou, a pak jste zapálili svíčku? I kdyby tma byla sebevětší a sebehroznější, proti tomu malému světlu svíčky se neubrání – musí ustoupit a dát prostor světlu. Tak přišel Ježíš do světa – jako světlo, které proměňuje tmu tak, že už začínáme vidět na sebe, na druhé, na svět. A když my žijeme s Bohem, jsme mu podobní a také jsme jako malé svíčky, které svítí ve tmě, protože dokážeme někomu udělat radost, někomu pomoci, usmát se na toho, kdo je smutný. Nezapomeňme na to ani teď o Vánocích!

Starší:

Mnozí vědci se ptali, jak se stalo, že jednotlivosti našeho světa tady někdy začaly být a předtím nebyly. A co bylo vždycky před nimi, tedy před tím, co vidíme a co jsme? A logickou úvahou došli až k prvopočátku, který někdo musel uskutečnit a dát do pohybu, protože byla „chvilka“, kdy ani sám prvopočátek ještě nebyl. A v našem textu je hezky řečeno, že ten počátek bylo SLOVO, ten počátek byl SVĚTLO – byl to BŮH. A Bůh může i dnes přivést k životu to, co není, co ještě nežije. Může oživit i nás, může nám dát své světlo a své slovo. On také může to, co už žije posílit, rozmnožit a obohatit. Věřím tomu?

Zkusme si

Mladší / Starší

Dnešní text je skutečně důležitý, i když se nám může zdát poměrně složitý. Pojďme zkusit několik částí prozkoumat, abychom mu lépe porozuměli!

- V textu se objevuje jméno Jan, které pochází z hebrejštiny. Zkuste zjistit, co v překladu znamená!
- Jan je nazýván svědkem. O kom svědčil? A co vůbec znamená slovo svědek? Můžeme být podobnými svědky jako Jan?
- Zkuste říci, co znamená „zákon skrze Mojžíše“? Určitě ho znáte. Dokážte ho na nějaký ozdobný papír správně dokreslit nebo sepsat?
- Text říká, že „milost a pravda přišla skrze Ježíše Krista“. Nový zákon zná takzvané „dvojí přikázání lásky“. Znáš je také? Pokud ne, najdeš je v Matoušově evangeliu, 22,37-39. Zkus je také sepsat na další ozdobný papír – určitě si je tak dobře zapamatuješ!



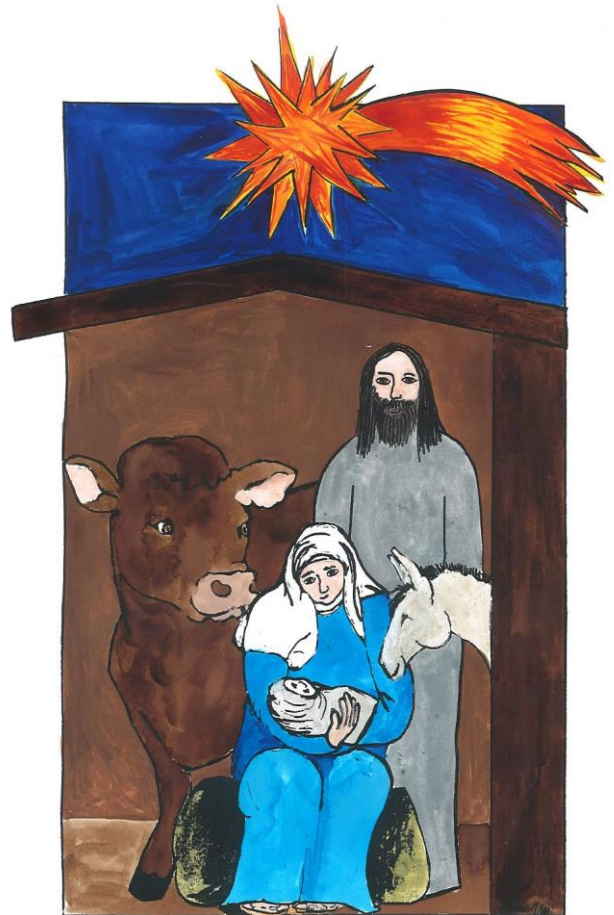
2. neděle po Narození Páně cyklu A
Jan 1,1-18



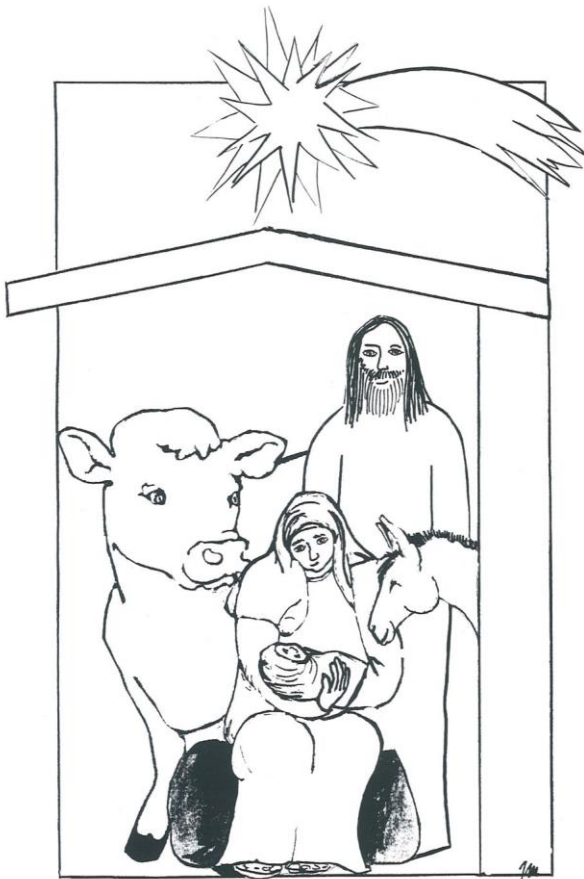
2. neděle po Narození Páně cyklu A
Jan 1,1-18



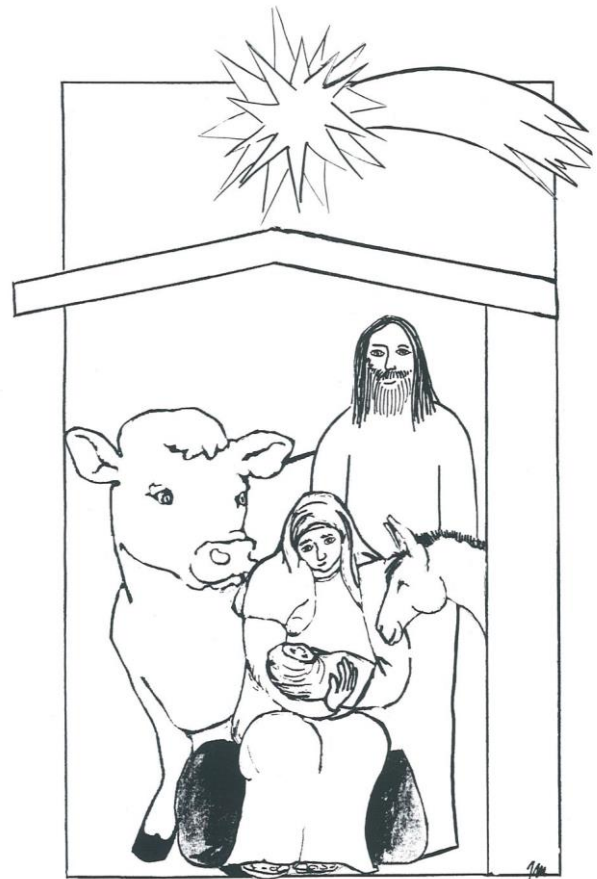
2. neděle po Narození Páně cyklu A
Jan 1,1-18



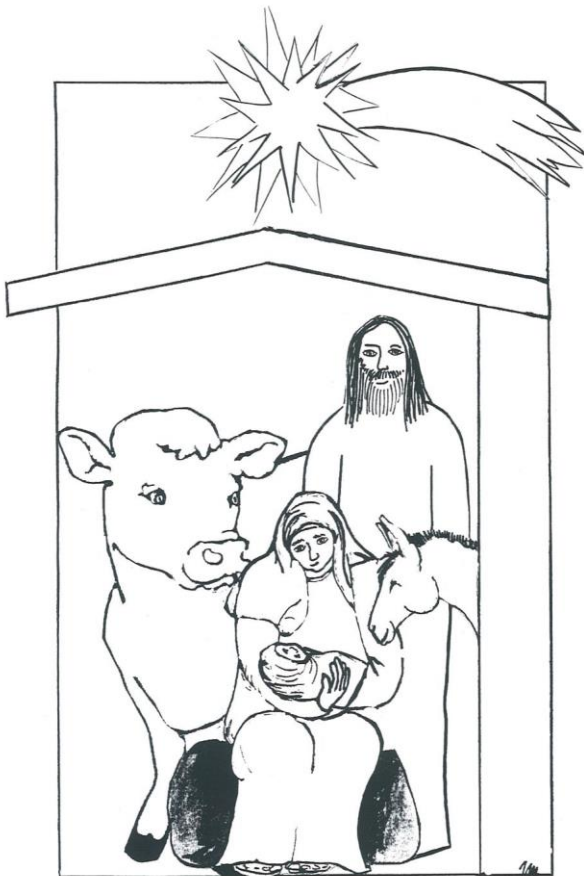
2. neděle po Narození Páně cyklu A
Jan 1,1-18



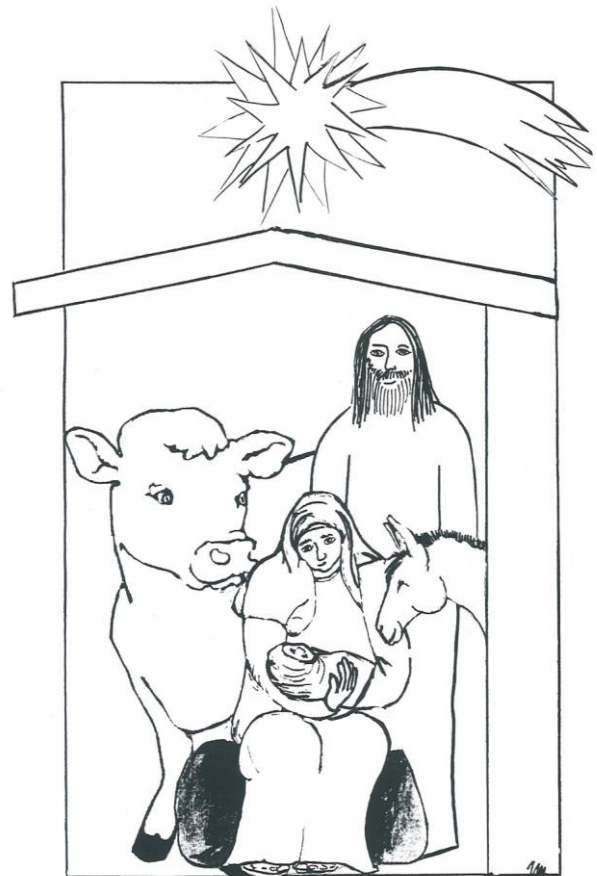
2. neděle po Narození Páně cyklu A
Jan 1,1-18



2. neděle po Narození Páně cyklu A
Jan 1,1-18



2. neděle po Narození Páně cyklu A
Jan 1,1-18



2. neděle po Narození Páně cyklu A
Jan 1,1-18